

[Poul Møller.]

nings ydelser må forudsætte, at de fire partier, der deltager i forliget, også enes om besparelserne. Vi er tilfredse med, at bidragsprincippet er fastholdt, og vi er tilfredse med, at det er lykkedes under forhandlingerne at sikre, at bidraget fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst og ikke indgår i pristallets beregning.

Der er imidlertid en gruppe af borgere, som der ved denne ordning pålægges bidragspligt, uden at de i almindelighed vil blive berettigede til at modtage folkepension. Det er de offentlige tjenestemænd. Begrundelsen har været, at de i forvejen modtager en af staten pristalsreguleret pension. Om denne begrundelse kan fastholdes, er et helt andet spørgsmål, thi pristalsreguleringen af statspensionerne og kommunepensionerne er jo en følge af de ansættelsesvilkår, der er budt tjenestemændene, og bidragsbetalingen ved denne ordning vil derfor pålægge disse tjenestemænd en ekstra byrde i forhold til deres ansættelsesvilkår. Det har imidlertid været klart for os, at det ikke var folkepensionsudvalget, der skulle fastlægge tjenestemændenes pensionskår; dette arbejde er pålagt lønningskommissionen, i hvert fald foreløbig, og den må og bør naturligvis tage det forhold med i sine betragtninger, at der ved denne lovgivning pålægges tjenestemandstanden et pensionsbidrag, som 90 pct. af dens medlemmer aldrig vil få glæde af.

Det er mit partis håb, at det herved skabte forhold vil sætte skub i lønningskommissionens overvejelser, således at forslag til en ny pensionslov hurtigst muligt kan udarbejdes, thi jeg er klar over, at med vedtagelsen af den ordning, som dette lovforslag rummer, er der ikke skabt et holdbart grundlag overfor tjenestemandstanden her i landet. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremhæve, at ved det offer, der herved er pålagt tjenestemændene, må den voldsomme agitation, der i denne sag er drevet imod tjenestemandstanden, neddæmpes. Dels ved almindeligt pensionsbidrag, dels ved skatter, dels ved folkepensionsbidrag er tjenestemændene med til at betale deres egen pension og andres folkepension, hvorfor man nu må yde denne

gruppe større retfærdighed i den offentlige debat, end tilfældet har været i de senere år.

Jeg vil gerne føje til, at jeg tror, at det også bliver nødvendigt for det høje tings medlemmer at indstille sig på at ændre et specielt forhold i denne forbindelse inden lovforslagets tredje behandling. Jeg tænker her på, at således som lovforslaget formuleres nu ved anden behandling, bliver der pålagt tjenestemændene bidragspligt, uden at de kan få folkepension, medens det høje tings medlemmer kan få folkepension, selv om de har den samme pensionsmæssige stilling, som tjenestemændene har i almindelighed, nemlig en af staten pristalsreguleret pensionsordning. Jeg havde håbet, at denne — lad mig kalde det skønhedsplet — kunne være fjernet inden anden behandling, men det var ikke muligt. Jeg anser det for at være rigtigt, at folketingsmændene her tager vilkår lige med dem, man byder statens egne tjenestemænd.

I den konservative kommissionsbetænkning anbefalede jeg tanken om en konjunktursikring af visse former for aldersopsparing. Jeg fremhævede tanken ved første behandling, og det har derfor været glædeligt for det konservative folkeparti, at det lod sig gøre under udvalgsarbejdet at nå frem til principiel enighed imellem de fire partier om gennemførelsen af en ordning på linie med disse tanker. Vi venter os en hel del heraf, thi efter vor opfattelse har inflationen været den private pengeopsparings værste fjende. Den har opfordret til et stadigt overforbrug til skade for vor valutabalace, for vore investeringsmuligheder og for løsningen iøvrigt af en række kapitalkrævende opgaver. Inflationen har tillige været den socialistiske formynder eller velfærdsstats bedste tjener, fordi den efterhånden har fyldt vide kredse i befolkningen med håbløshed og selvopgivelse overfor pligten til og ansvaret for selv at klare problemerne. Den har derved ført til stadig stigende krav til staten om, at denne skulle overtage den enkelte borgers egne forpligtelser.

Inflationen skabes af mistillid, og inflationen skaber mistillid. Vil man derfor bekæmpe den, må man starte med at skabe tillid, tillid til, at det også for den jævne borger kan nytte selv at gøre en indsats